

Balázs Béla két verse

Capri

Lazurkék égbolt mélyébe merítő,
Selymes hullámon lágyan ringató,
Forró fővény aranyán altató,
Sziréndalos szépségek kertje te;
Felejtés szigete.

Bűbájad, ime, nem mindenható.
Nem ernyeszt minden kint és bánatot.
Ciprus árnyában, márvány istenek
Között, egyszer munkások jártak ott,
Akiken nem fogott.

Feketeinges, sápadt oroszok,
Zord Pétervár gyárpoklaiból jöttek.
S édes varázsod rajtuk megtörött.
El nem feledték az otthon maradt,
Gyötrött rabtársakat.

A gyönyörűség szelíd szigetére
Szöktek tanulni rettenetes harcot,
Konok, kegyetlen, halálos csatát.
Narancsliget balzsamos illatában —
Pártiskolában.

Ám soha jeges, véres barrikádon
Olyan nehéz, hős harcot ők nem álltak,
Mint e sugárzó arany partokon,
Ahol zúdulva tört rájuk a szépség,
S szívüket védték.

Szívük keservét az ég kékje ellen,
Selymes hullámok, balzsamillatok,
Arany fővény s narancsvirágok ellen,
A pétervári gyárpokol sötét,
Fájó, kormos dühét.

Capri, te kék felejtés szigete,
Proletárhűség megtörte varázsod.
Ciprus árnyában, márvány istenek
Között egyszer munkások jártak ott,
Akiken nem fogott.

Ezt valaki, aki ott járt maga is,
Szelíd mosollyal mesélte nekem.
A Krim arany-kék dalos partjain.
Köröttünk ciprus és narancsvirág.
Boldog, szabad világ.

Hová, hová, magyar honvéd

Hová, hová, magyar honvéd?
Hová hajt a német hajcsár?
Messze van a Tisza innen,
Mátra orma se látszik már.
Erre magyar madár se jár.

Állj meg, állj meg, magyar honvéd,
Idegenek itt a tájak.
Voronyezi mezők felett
Ismeretlen szelek járnak,
Vészt suhogó halálszárnyak.

Tekints körül magyar honvéd,
Honod védni, ha esküdtél:
Ez a föld nem honod földje,
Nem itt kell, hogy védekezzél.
Fordulj vissza, jön a nagy tél.

Fordulj vissza Tisza felé.
Ott a hazád, ott a néped.
Fordulj vissza, siess vissza,
Ha esküdtél, hogy megvéded.
Messze küldött el a német.

Földet kínál neked, honvéd
 S elküld messzi ukrán földre.
 Míg otthon, jó magyar földön,
 Maga ül az öröködbe.
 Fogd a fegyvert jól öködbe!

Messzire küld martalócnak,
 S otthon kirabolja házad,
 Te itt vérzel, ő ott hízik,
 Neki sarc, neked gyalázat,
 Csúf halál s örök gyalázat.

Térj eszedre magyar honvéd,
 Honod védni ha esküdtél,
 Haramiahad hazádon;
 Siess haza, védekezzél.
 Siess haza, jön a nagy tél.

Jön a nagy tél, nagy orosz tél,
 Bitorló rablóknak nem jó.
 Neked se jut több föld itten
 Csak egy sírgödörnek való,
 S befújja az utat a hó.

A mi erőnk ma még nem annyira mesterségbeli értékeinkben rejlik, mint inkább abban, hogy mi képviseljük a világ első szocialista államának művészetét. Minekünk jutott osztályrészül az a szerencse, hogy beszélhetünk az embereknek a szocialista életről és arról, hogyan vívtuk azt ki. Minekünk jutott elsőnek osztályrészül, hogy — noha még csak gyermekesen tökéletlenül — olyan szavakat hozunk az emberiség művészi fejlődésébe, aminek az elmúlt korok művészei közül még a legnagyobbak sem mondhattak ki.

Alexandr Fagyéjev